

een rups, zoodra zij ziet, dat deze rondkruipt om zich te verpoppen, vliegt op haar af, steekt haar met een fijn angeltje en legt tegelijk een eitje in de gemaakte wonden. Dit herhaalt zij zoolang tot zij denkt, dat er nu genoeg van hare eieren op de rups liggen. Door de warmte komen deze eieren spoedig uit, worden larven en beginnen nu de nog steeds voortkruipende rups, eerst van buiten en daarna van binnen, bij levenden lijve te verslinden, zoodat er van de rups nagenoeg niets meer te zien is dan de huid. Alsdan hebben de larven ook genoeg gegeten en beginnen zich te verpoppen, waartoe zij een zijdeachtig, licht geel spinsel vervaardigen, binnen hetwelk de cocoon rusten kan.

Wanneer gij nu met een voor de natuur belangstellend oog door de velden wandelt en gij ziet hier en daar zulk een kaal gevreten rups ergens hangen of liggen, dan zult gij ook wel die geelzijden spinsels ontdekken en weet gij dan tevens wat deze zijn. Die spinsels zijn de poppen van sluipwespen, die als zij uitkomen dadelijk er weer op uitgaan, om rupsen te zoeken en te doodden.

Hoe wonderbaar, hoe schoon zijn toch des Heeren werken! En hoe jammer is het dat er zoo weinig op gelet wordt. Men berooft zich hierdoor van een genot, dat veel edeler is dan de schoonste muziek ons verschaffen kan.

VAN NIEMAND EN VAN IEMAND.

Niemands poesje dwaalde rond
Op den dik besneeuwden grond;
Niemands poesje had verdriet,
Want waarheen, dat wist zij niet.
Niemands poesje riep: »miauw!
Iemand helpe mij toch gauw!»
Iemand die voor 't venster zat
En een hart voor poesjes had,
Zag naar buiten op de gracht,
Hoorde Niemands poesje's klacht,
Vroeg niet eerst om hulp of raad,
Maar liep daad'lijk naar de straat.
Greep vol meêlij Niemands kat,
Die besneeuwde pootjes had,
Bracht haar bij een warme test;
Niemands poesje had het best,

Kreeg wat melk en ook beschuit:
Niemands lijden was nu uit,
Denkt gij, maar 't was niet zoo gauw.
Iemands hondje riep: »Wou! Wou!»
Was jaloersch op Niemands kat,
Wou dat die op zolder zat.
Iemand zei toen tot Wou-Wou:
»Hier is plaats voor poes en jou.»

Niemands poesje bleef in huis
En ving later meen'ge muis.

Weet je wie die Iemand was,
Die bij 't venster zat en las?
't Was een meisje lief en zoet,
Met een blij en vroom gemoed.

DE DONKERE SPELONK.

EEN SPROOKJE.

I.

Eenmaal in het jaar geef ik een sprookje ter afwisseling. Sprookjes, namelijk *goede sprookjes*, hebben meestal een diepen zin en wekken het nadenken op. Vooral is dit

het geval met het sprookje, dat ik aan een Engelschen schrijver ontleend heb en 't welk ik u thans wil vertellen. Aan het slot gekomen, moet gij dan eens even nadenken, om den diepen zin daarvan uit te vorschen en wil ik er u wel bij helpen.

Vele jaren geleden, toen de menschen nog

geloofden aan kaboutermannetjes, toovergoddinnen, betooverde prinsen en dergelijke onmogelijke wezens, stonden eens eenige jongens bijeen op de speelplaats van een dorp, waarvan de naam is verloren geraakt. Die jongens hielden het er voor, dat hun

scheen helder aan de blauwe lucht, hier en daar met fijne witte wolkjes bezet.

Eensklaps zei een der jongens:

»Luistert eens: Gisteren avond wandelde ik langs het pad, dat naar den hoogsten heuvel leidt, dien wij van hier uit kunnen

dorp de schoonste plek op aarde was, met uitzondering wellicht van de vergelegen stad, waar des konings paleis stond.

Zij hadden een paar uren lang gespeeld en hunne wangen gloeiden van de beweging en van hun ijver. Nu besloten zij een poosje te rusten en gingen naar een hoek van het plein, waar zij niet gestoord zouden worden.

Het was een stille avond en de maan

xv.

zien. Onderweg merkte ik op, dat de lucht donker werd en de wolken zich samenpakten, om straks over mijn hoofd los te breken. Ik was verder gegaan dan ooit te voren en begreep, dat ik niet tijdig genoeg huiswaarts zou komen, voordat de storm zou losgebroken zijn. Het begon hard te regenen en de donder rommelde zóo hard dat ik er van schrikte. Nu liep ik hard voort tot aan een

24

punt, waar het pad eene richting nam, die mij naar den anderen kant van den heuvel bracht. En wat denkt gij, dat ik toen zag?"

Hij zweeg en wachtte, maar geen der jongens gaf een antwoord, hoewel zij hem en elkander vragend en vol verwachting aanzagen.

»Ik zag,» zeide toen de knaap, »een groot zwart hol.»

»Wat is dat, een hol?" vroeg een der jongens.

»Het is de ingang tot een heuvel of berg,» was het antwoord. »Men noemt het ook wel een spelonk, een onderaardsche diepte in een berg uitgegraven. Daar het nog hard regende en de donder zich geducht liet hooren, kroop ik de spelonk in om te schuilen. Nu was ik wel veilig voor het onweder, maar het hol was zoo verschrikkelijk donker en koud, dat ik blij was er weer uit te komen.»

»Ik zou niet in het hol gebleven zijn,» zei een der jongens.

»Ik ook niet!" riepen de anderen.

»Wat zoudt gij dan gedaan hebben?"

»Ik zou er door heen gegaan zijn!" was het antwoord van een hunner.

»Dat hadt gij zeker niet gedaan, als gij in mijne plaats geweest waart,» zei de knaap, die deze ontmoeting vertelde. »Die spelonk was niet slechts zoo donker als de nacht, maar uit hare diepten stegen ook wonderlijke geluiden naar boven. Terwijl ik er nog in was, vloog er een bliksemstraal door, die de gansche spelonk verlichtte, en bij dat licht zag ik — zag ik — zag ik . . .»

Hier drongen de jongens dicht op hem aan, om goed te kunnen hooren en geen woord te verliezen.

»Wat zag je?" vroegen zij brandende van nieuwsgierigheid.

»Ik zag iets spookachtigs, dat armen had en deze heen en weer bewoog.»

»Daar zou ik niets om gegeven hebben!" riep een der jongens uit, die Rudolf heette. Hij was het die daar straks gezegd had, dat hij niet in de spelonk zou gebleven zijn, maar er door heen zou gegaan zijn. »Ik ben niemendal bang voor spoken.»

»Je zoudt toch wel bang worden, als je ze zaagt!" riepen sommige jongens hem toe.

»Ik geloof,» meende een ander, »dat er

spoken in die donkere spelonk huizen. Misschien wordt dat hol bewoond door aardmannetjes, kaboutermannetjes!"

»Of door beren,» zei een tweede.

»Of door roovers,» meende een derde.

»Luistert eens naar mij!" liet zich een zachte stem hooren.

De jongens wendden zich om naar den kant vanwaar die stem kwam, en zagen nu een ouden man, met een langen baard en met vriendelijke oogen. Zij kenden hem wel. Sedert een paar maanden woonde hij in het dorp, en hoewel hij in een eenvoudige hut zijn verblijf hield, droeg men hem toch achting en eerbied toe, omdat hij zeer weldadig was. De armen beschouwden hem als hun besten vriend, daar hij alles deed wat hij kon, om hen te helpen en op te beuren.

Zonder dat de knapen hem opgemerkt hadden, was hij stil tot hen genaderd, had hun gesprek afgeluisterd en hernam, terwijl hij in hun midden stond:

»Luistert eens, jongens! Gij hebt gehoord van die donkere spelonk aan den anderen kant van den heuvel. 't Is daar allerwonderlijkst, en mij is gezegd, dat slechts de moedigste knaap het durft te wagen daar in te gaan, vooral des avonds. Vele jaren geleden, dus is mij verteld, is een aanzienlijk man in die spelonk gegaan en heeft daarin een schat neergelegd ter belooning voor dengene, die het wagen zou hem aldaar te volgen. Niemand heeft het tot dusver gewaagd dien schat te verkrijgen, hoewel hij zeer kostbaar is. Zou iemand onder u wel den moed hebben te beproeven dien schat van daar te halen? Heb ik niet gehoord, dat Rudolf gezegd heeft dat hij niet bang zou zijn?"

»Ja — ja! Dat heeft hij gezegd!" riepen de jongens.

»En meen je dat?" vroeg de oude man, die zijn hand op Rudolfs schouder lei. »Zoo ja, weet dan, dat de schat nog in die donkere spelonk ligt en bestemd is voor den man of den knaap, die den moed heeft hem van daar te halen.»

Bij deze woorden ging de man weg en liet de jongens achter, die elkander vol verbazing aanzagen en zijn laatste woorden

herhaalden: »Die schat is voor den man of den knaap, die den moed heeft hem vandaar te halen.» Twee of drie hunner schenen wel lust te hebben dat waagstuk te ondernemen en meenden dat het goed zou zijn er maar dadelijk op af te gaan. De anderen besloten echter dat het beter was tot den volgenden dag te wachten. Eerst wilden zij nog iets naders weten van die geheimzinnige donkere spelonk.

Intusschen was het heelemaal avond geworden en tijd om naar bed te gaan. Zij gin-

't Was daar achter in die spelonk zoo verschrikkelijk donker Maar hij schudde die vrees spoedig af en zei aldus:

»Daar de man, die den schat in die donkere spelonk heeft neergelegd, er zonder letsel is uitgekomen, kan een ander hem zonder vrees volgen. De weg moge moeilijk zijn, maar ik ben de eerste niet die hem betreden heeft. De verschikkingen mogen groot zijn, maar zij zullen mij niet deren. Met een vasten voet en een moedig hart zal ik er wel komen en heb dan niets te vree-

gen dus uit elkander en zochten hun huis op.

Rudolf echter was niet met hen meegegaan. Hij stond nog op dezelfde plaats waar de oude man hem verlaten had, en dacht na over 't geen deze gezegd had.

»Mij dunkt,» zei hij tot zich zelve, »het zal het beste zijn, dat ik maar regelrecht naar de donkere spelonk ga. Want als ik het niet doe, dan denken de jongens dat ik maar heb willen pochen, en zullen zij mij voor een lafaard houden. 't Is waar, zij hebben gezegd, dat zij er *morgen* willen heengaan. 't Is dan maar het beste, dat ik het *dadelijk* doe en er *nu* op afga.»

Er kwam wel eenige vrees in zijn hart.

zen En dan dan zal de schat mijn wezen!»

Hij zocht een kleine lantaren op en toen het nacht was geworden, verliet hij het dorp en sloeg het pad in naar de heuvels, waar de donkere spelonk was.

II.

Nu wil ik u eerst iets vertellen van Rudolf. Zoover de knaap zich herinneren kon, had hij altijd gewoond bij zijn voogd, die een rijk koopman was.

»Leeft mijn vader nog?» had hij hem meer dan eens gevraagd, en dan was het antwoord altijd geweest:

»Gij zult dit wel te bekwamer tijd te weten komen.»

Met dit antwoord had zich Rudolf tevreden gesteld. Hij had het goed bij zijn voogd, die hem onderwijs liet geven en hem bovenal op het hart drukte: moedig en dapper te zijn. Rudolf hield veel van lezen, en 't liefste wat hij las was van mannen, die iets goeds en groots hadden verricht. Hij zelf verlangde er naar een flinke man te worden, de wereld

overhangende tak hem aanraakte. Maar langzamerhand gewende hij zich hieraan; hij bedwong zijne vrees, en om zich moed in te boezemen, hief hij een vers aan van een der schoolliederen, dat hij kende:

Wij, knapen, wij zijn moedig,
Tot ieders dienst bereid;
Wij strijden voor den koning,
Met groote dapperheid.

door te reizen, de booze menschen tegen te staan, armen en zwakken te steunen en zich een goeden naam te maken.

En thans scheen het, alsof het daartoe komen zou.

De kleine lantaren die hij droeg, wierp slechts een zwak licht op het nauwe pad, dat zich om de heuvelen slingerde, en toen hij zich zoo eenzaam gevoelde, werd hij wel een weinig onrustig. Het geluid van zijne voetstappen hinderde hem en het ritselen der bladeren evenzoo, vooral wanneer een

Dit zingen gaf hem moed en nugging het voorwaarts.

»Ik kan niet zoo heel ver meer zijn van de donkere spelonk,» zeide hij bij zich zelve. »Maar ik kan moeilijk zien waar ik ben, want de maan is bedekt door wolken.»

Behoedzaam ging hij voort, soms met de handen tastende, want 't was zoo donker, dat het hem toescheen, alsof er een gordijn hing tusschen hem en den heuvel. Eindelijk stiet hij met zijn voet tegen een rots en nu was er geen twijfel meer aan: hij stond vlak

voor de buitenzijde van den ingang naar het hol.

Wat was dat zwart! Het leek wel de geopende muil van een groot monster, gereed om hem op te slokken.

Toen Rudolf dit zag, begon zijn hart te kloppen. Hij was zoo alleen te midden van die bergen en heuvelen, die den toegang bewaarden tot den schat, dien hij wenschte te bezitten.

»Als ik riep,» fluisterde hij bij zich zelve, »zou mij niemand hier kunnen hooren, en als ik hulp noodig had, zou er niemand zijn om mij te helpen.»

Hij bleef een paar oogenblikken, overleggende, wat hem te doen stond. En blij was hij, dat hij dit gedaan had, want eensklaps kwam de maan te voorschijn, en haar licht verhief zich boven de toppen van den berg en bestraalde zijn pad.

»De schat ligt daar en is bestemd voor den man of voor den knaap, die den moed heeft hem vandaar te halen!»

Het was Rudolf alsof de oude man hem deze woorden toefluisterde. Moedig ging hij dus voort en weldra bevond hij zich in de spelonk, wier overhangende rotsen hem tot een beschutting dienden. Met zijn lantaren in de hand baande hij zich nu een weg door de donkerheid. Maar stel u zijn schrik voor, toen hij eensklaps een voorwerp zag, dat bijna boven zijn hoofd hing en zich zachtjes heen en weer bewoog, maar geen geluid gaf.

»Wat kan dat zijn?» vroeg Rudolf, die van schrik zijn adem inhield.

Het voorwerp had een spookachtige gedaante: dunne lange armen en wijduitgestrekte beenen.

Zou hij de vlucht nemen?

Zou dat spookachtig voorwerp op hem vallen en hem beetpakken?

Eensklaps begon hij te lachen.

Toen hij het goed had bekeken, zag hij dat het een groote verdorde tak was van een boom, die door de opening van boven gezakt was en nu ergens aan vast hing.

»Daar gaat ie!» riep Rudolf uit, die nu den tak greep en hem ver van zich wegslingerde.

»Dat zal mij leeren hoe ik mij in den strijd te gedragen heb!» zeide hij. »Ik moet moedig zijn en niet bevreesd wegloopen.»

Met een minder bezwaard hart ging hij nu verder de spelonk in, krom over de groote steenblokken heen die zijn pad bemoeilijkten, en zoo hij op zijn weg ook

hinderpalen ontmoette, dacht hij maar terstond aan hetgeen de oude man gezegd had van den schat, zong daarbij een lied en — dan ging het weer vooruit.

Maar merkwaardig! Het scheen hem toe alsof er uit de diepte allerlei stemmen en wonderlijke geluiden oprezen, blijkbaar met het doel om hem verschrikking aan te jagen en hem te beletten den weg naar den schat te vinden.

»Wat zal dat zijn?» vroeg hij. »Och, 't zijn maar onzekere geluiden en klanken, die mij echter niets kunnen doen. Moed gehouden! Die booze stemmen zullen mij niet weerhouden. Ik ga vooruit.»

Nu kwam hij in een gedeelte van de spelonk, waar de storm en het onweder groote scheuren in het dak hadden gemaakt. Dit kwam hem goed te stude, want door die openingen heen drong het maanlicht, dat zijn pad verhelderde.

Een ander wonderlijk geluid trof thans zijn oor.

Wat zou dat zijn?

Voorzichtig kroop hij voorwaarts, van steen op steen, van rots op rots, en nu en dan stiet hij het hoofd tegen een vooruit-springenden steenklomp. Bij het zwakke licht van zijn lantaarn zag hij nu waar hij was: aan den rand van een overhangende rots, uit welke met een donderend geluid een waterval stroomde. 't Was prachtig om te zien hoe dat water met groote golven, schuimend en bruisend, langs de rotsen daalde. Een paar oogenblikken hield hij zich vast aan een grooten steen, om dat te beschouwen, maar een inwendige stem riep

hem toe: »vooruit! vooruit! Naar den schat, die in de donkere spelonk verborgen ligt!»

Hij kroop op handen en voeten voort en bereikte nu een diepte, die hij over moest, wilde hij tot achter in de spelonk komen, waar hij den schat hoopte te vinden.

Die diepte was een spleet tusschen twee rotsen, een afgrond, waarvan hij den bodem niet kon zien.

Wat nu te doen?

Hier blijven?

Maar dan kon hij den schat niet krijgen.

En dáárom was het hem immers te doen.

Vooruit dus!

Hij nam een sprong en — het gelukte hem aan de overzijde te komen.

En zijn moed en volharding zouden beloond worden. Na nog eenige stappen gedaan te hebben, zag hij in eene holte van de rots iets zeer blinkends.

Het was de schat.

Oogenblikkelijk trad hij toe, lei zijn hand er op en, waarschijnlijk ten gevolge van de inspanning, overviel hem een duizeling. Hij zonk neer en viel in een diepen slaap.

III.

Toen hij wakker werd scheen het hem toe uit een langen en onmogelijken droom ontwaakt te zijn. Wat hem echter 't meest verwonderde, was dat hij niet in bed lag maar op zacht mos in een bergvlakte. Hij hield den schat aan zijn hart gedrukt.

»Wat is er toch met mij gebeurd?» vroeg hij zichzelf af.

Nu ging hij in zijne gedachten na, wat er sedert enlangs met hem was voorgevallen, en onderwijl hij zich hiermede bezig hield, zag hij den ouden man aankomen, die hem de geschiedenis van den schat had verteld.

»Gij hebt zeer veel vreemde dingen gezien,» zeide hij, »en ik moet zeggen, dat gij een moedige jongen zijt. Ik zal je straks wel een en ander uitleggen, maar zoo gij niet

al te vermoeid zijt, moesten wij maar eerst naar het dorp gaan."

Rudolf stond op en beiden wandelden nu naar het dorp. Onderweg zagen zij niets merkwaardigs, maar dicht bij het dorp gekomen zijnde, hoorden zij muziek. Nu herinnerde zich Rudolf zijn droom, waarin hij gezien had, dat er uit de huizen vlaggen woeien, dat de dorpelingen feestgewaad droegen en dat er vele krijgslieden waren, die hunne beste uniform hadden aangetrokken.

Toen hij nog dichterbij kwam werd hij door allen met vreugdegejuich verwelkomd, en zag, hij dat zijn voogd, de rijke koopman, op hem toetrad.

"Mijn dappere jongen!" zeide de voogd, die hem bij de hand greep, »je hebt bewezen moed te bezitten en je hebt je prijzenswaardig gedragen!"

Rudolf was zeer verbaasd over alles wat hij aanschouwde. Zijne verbazing nam nog meer toe, toen hij zag, dat zijn voogd zich diep boog voor den ouden man.

Zij gingen nu allen naar het huis van den rijken koopman, waar een feestmaal was toebereid en waartoe vele gasten waren uitgenoodigd.

En nu kreeg Rudolf eene verklaring van alles.

"Eenige jaren geleden," dus zeide de oude man, »werd een kleine jongen naar dit huis gebracht en aan de zorg van den waardigen koopman toevertrouwd, die nu aan mijne zijde zit. Die knaap had geene moeder, en zijn vader, die een rijk en machtig man was, moest door alle landen heentrekken. Hij wenschte dat zijn zoon in alle goede dingen onderwezen werd en eene goede opvoeding genoot. Ook begeerde hij dat de koopman hem gedurig op de hoogte bracht van het welzijn van den knaap. Kunt gij gissen wie die knaap is?"

"Rudolf!" klonk het uit aller mond.

"Ja, het was Rudolf," hernam de oude man, »en ik ben zijns vaders raadgever en vriend. Ik zeide hem, dat het nu tijd werd, dat vader en zoon elkander zouden ontmoeten Goed," antwoordde Rudolfs vader. »Geef mij een bewijs, dat hij een dappere

en moedige jongen is, dan zal ik komen en hem de plaats doen innemen, waarop hij aanspraak heeft." — »Welnu," ging de oude man voort, »ik besloot toen zelf te komen en toe te zien. Maar eerst gisteren avond kreeg ik het bewijs, dat hij een moedige jongen was, toen ik het gesprek hoorde tusschen hem en de jongens uit het dorp. Ik vernam toen uit zijn eigen mond, dat hij niet bang zou zijn om de donkere spelonk in te gaan. Ik vertelde de jongens van den schat daarin verborgen en hoe deze kon verkregen worden. Daarna begaf ik mij tot zijn voogd en wij zagen, dat hij een lantaarn kreeg en zich op weg begaf. Ik volgde hem, en tot mijne groote vreugde zag ik, dat hij alle moeilijkheden overwon en ten laatste den prijs, den schat verkreeg. Waarschijnlijk had de inspanning hem te zeer vermoeid; althans, hij viel toen in zwijm. Ik vond hem liggende op het mos, met den schat tegen zijn hart gedrukt; ik nam hem op en droeg hem weg. Dit is de heele geschiedenis."

"Neen," zei de rijke koopman. »Daarmede is zij niet uit. Ik wil u meer zeggen. Hij die u dit alles verteld heeft, is een van des Konings gezanten en laat mij het u slechts mededeelen, Rudolf is de zoon des Konings."

Nu begonnen al de aanwezigen te juichen.

"Ja," zeide de oude man, toen er stilte was gekomen, »'t is waar. En het bewijs daarvan zult gij vinden in den prijs, in den schat."

Die schat bestond in een gouden kistje, en toen dit geopend werd, lag daarin een papier, waarop geschreven stond: »Deze schat is uitsluitend voor den moedigste, en deze moedige is Rudolf, de zoon van onzen koning."

Na den feestmaaltijd werden paarden gebracht, en Rudolf moest op een der paarden gaan zitten. Vergezeld van des Konings gezant en vele krijgslieden reed hij nu als in triomf rond en al het volk juichte hem toe.

Toen hij een oogenblik later met den ouden man alleen was, vroeg hij hem:

"Wie heeft den schat in de donkere spelonk verborgen, en wie heeft het inschrift er in gelegd?"

»Dat moet mijn geheim blijven,» was het antwoord.

Dit is het sprookje. Vorsch nu eens den diepen zin daarvan na. Mij dunkt het zal u niet moeilijk vallen te vatten, dat met dien prijs, dien schat, bedoeld is, 't geen gij in Filip. 3 vs 14; ook in 2 Cor. 4 en

op vele andere plaatsen der H. Schrift lezen kunt; dat tot ieder de roeping komt dien schat te zoeken en na te jagen, en dat ieder, die het met God waagt en zich niet door moeilijkheden laat afschrikken, dien schat bekomen kan, al gaat het ook door diepten en donkerheden heen.

Een nacht en dag

UIT HET LEVEN VAN EEN ONDERMEESTER.

EEN VERHAAL VOOR JONGELINGEN.

(Vervolg van blz. 318.)

IV.

WAARIN JULIUS VELE TELEURSTELLINGEN ONDERVINDT EN IEMAND ONTMOET DIE HET NIET GOED MET HEM MEENT.

Mij dunkt, deze of gene lezer zal zeggen: al wat ik tot dusver gelezen heb, beantwoordt niet aan den titel van het verhaal. Die titel luidt: »Een nacht en dag,» en daarvan staat er niets in de drie voorgaande hoofdstukken.

Ik moet zeggen dat hij hierin gelijk heeft, maar ik zal er dadelijk bijvoegen: heb slechts nog een weinigje geduld; dan zal die »nacht en dag» wel komen. Ik moest u eerst met eenige bijzonderheden bekend maken, die tot dien voor Julius Wandert zoo gedenkwaardigen »nacht en dag» aanleiding gaven doch ik verzeker u, dat gij er spoedig van zult hooren.

Wij vinden thans Julius in Amerika. Het is niet 't beloofde land voor alle gelukzoekers, maar velen vinden er toch, soms langs een zeer moeilijken weg, hun brood. Anderen worden teleurgesteld in hunne verwachting, vooral zij die geloof hechten aan een couplet uit het lied van Claudius: De reis van Jurriaan geheeten. Daarin wordt gezegd door een Duitscher, die zijne reis beschrijft:

Van hier ging ik naar Mexico,
't Is verder dan naar Bremen;
Ik dacht, daar ligt het geld als stroo,
Ik zal een zak meenemen.

Nu wist Julius wel beter. 't Goud ligt in Amerika even zoomin op straat, als bij ons te lande. Die op eene eerlijke wijze aan goud, aan geld wil komen, moet er voor arbeiden, en zoo zeker als het waar is, dat God de hand des vlijtigen zegent, zoo zeker kon ook Julius zijn, dat hij door arbeid zijn brood zou verdienen. Maar hoe aan arbeid, aan verdienste te komen? Dat was de gewichtige vraag, die hem, terwijl het schip hem over de golven naar zijn nieuw vaderland droeg, bezig hield. En als hij aan die vraag dacht, dan tastte hij met de hand naar zijn jaszak, waarin de aanbevelingsbrieven zaten, die hem met menschen in aanraking zouden brengen, wel bij machte, — zooals hij meende, — om hem eene betrekking te bezorgen. Op teleurstelling was hij wel bereid, maar dat hij zooveel tegenspoed zou ondervinden, als dit werkelijk het geval was, daarop had hij niet gerekend.

Allereerst meende hij — en terecht — te moeten zorgen, dat hij onder dak kwam, en vernomen hebbende, dat de logementen in de groote steden van Amerika nog al duur waren, 't geen hem niet vleide; ook dat er in dat land, — en waar niet? —